

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2012. gada 27. novembrī*

Apelācija — Valodu lietojums — Paziņojums par atklātiem konkursiem administratoru un asistentu pieņemšanai darbā — Pilna teksta publikācija trijās oficiālajās valodās — Pārbaudījumu valoda — Otrās valodas izvēle no trim oficiālajām valodām

Lieta C-566/10 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2010. gada 2. decembrī iesniedza

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili, avvocato dello Stato*, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J. Currall* un *J. Baquero Cruz*, pārstāvji, kuriem palīdz *A. Dal Ferro, avvocato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

Lietuvas Republika,

Grieķijas Republika, ko pārstāv *A. Samoni-Rantou*, *S. Vodina* un *G. Papagianni*, pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], A. Ross [*A. Rosas*] (referents), Dž. Arestis [*G. Arestis*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], U. Lehmušs [*U. Lohmus*], K. Toadere [*C. Toader*], Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*], M. Safjans [*M. Safjan*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre A. Impellicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 6. jūnija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2012. gada 21. jūnija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā apelācijas sūdzībā Itālijas Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 13. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-166/07 un T-285/07 Itālija/Komisija (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru tā noraidīja Itālijas Republikas celto prasību atcelt paziņojumus par atklātiem konkursiem EPSO/AD/94/07 administratoru (AD 5) rezerves saraksta izveidošanai informācijas, saziņas un plašsaziņas jomā (OV 2007, C 45 A, 3. lpp.), EPSO/AST/37/07 asistentu (AST 3) rezerves saraksta izveidošanai informācijas un saziņas jomā (OV 2007, C 45A, 15. lpp.) un EPSO/AD/95/07 administratoru (A 5) rezerves saraksta izveidošanai informācijas zinātņu nozarē (bibliotēka/dokumentācija) (OV 2007, C 103 A, 7. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “strīdīgie paziņojumi par konkursiem”).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Padomes 1958. gada 15. aprīļa Regulas [EEK] Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas (OV 17, 385. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2006. gada 20. novembra Regulu (EK) Nr. 1791/2006 (OV L 363, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1”), 1.–6. pantā ir noteikts:

“1. pants

Savienības iestāžu oficiālās valodas un darba valodas ir angļu, bulgāru, čehu, dāņu, franču, grieķu, holandiešu, igauņu, itāļu, īru, latviešu, lietuviešu, maltiešu, poļu, portugāļu, rumāņu, slovāku, slovēņu, somu, spāņu, ungāru, vācu un zviedru valoda.

2. pants

Dokumentus, ko dalībvalsts vai dalībvalsts jurisdikcijā esoša persona sūta Kopienas iestādēm, var sagatavot jebkurā no sūtītāja izraudzītajām oficiālajām valodām. Atbildi sagatavo tajā pašā valodā.

3. pants

Dokumentus, ko Kopienas iestāde sūta dalībvalstij vai dalībvalsts jurisdikcijā esošai personai, sagatavo attiecīgās dalībvalsts valodā.

4. pants

Regulas un citus vispārēji piemērojamus dokumentus izstrādā oficiālajās valodās.

5. pants

“Eiropas Savienības Oficiālo Vēstnesi” publicē oficiālajās valodās.

6. pants

Kopienas iestādes savos reglamentos var noteikt, kuras valodas ir lietojamas īpašos gadījumos.”

- 3 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2004. gada 22. marta Regulu (EK, Euratom) Nr. 723/2004 (OV L 124, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”), 1.d pantā, 7. panta 1. punkta pirmajā daļā, 24.a, 27., 28. pantā, 29. panta 1. punktā un 45. pantā ir noteikts:

“1.d pants

“1. Piemērojot šos Civildienesta noteikumus, diskriminācija jebkāda iemesla dēļ, piemēram, dzimuma, rases, ādas krāsas, etniskās vai sociālās izcelsmes, ģenētisko īpašību, valodas, reliģijas vai ticības, politisko vai citu uzskatu, piederības nacionālajai minoritātei, veiksmes, dzimšanas, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas dēļ ir aizliegta.

[..]

6. Ievērojot nediskriminācijas principu un proporcionalitātes principu, jebkādam to piemērošanas ierobežojumam jāsniedz objektīvs un saprātīgs pamatojums un tā mērķim jābūt likumīgam darbinieku politikas vispārējās interesēs. Šie mērķi jo īpaši var attaisnot obligātā atvaļināšanās vecuma un izdienas pensijas saņemšanas minimālā vecuma izvirzīšanu.

[..]

7. pants

1. Iecelējinstītūcija, vienpusīgi pieņemot lēmumu dienesta interesēs, neņemot vērā valsts piederību, katru ierēdni norīko, ieceļot vai pārceļot amatā savā funkciju grupā, kas atbilst ierēdņa pakāpei.

[..]

24.a pants

Kopiena sekmē ierēdņu turpmākās mācības un sagatavošanu, kas vajadzīga, lai nodrošinātu pienācīgu darba izpildi, un kas atbilst tās interesēm.

Tādas mācības un sagatavošanu ņem vērā saistībā ar ierēdņu paaugstināšanu amatā.

[..]

27. pants

“Iecelšana amatā ir virzīta uz to, lai iestāde saņemtu pakalpojumus, ko sniedz visspējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie ierēdņi, kas iecelti amatā, ņemot vērā pēc iespējas plašāku ģeogrāfisko teritoriju, un izraudzīti no Kopienu dalībvalstu pilsoņiem.

Neviens amats netiek rezervēts kādas konkrētas dalībvalsts pilsoņiem.

[..]

28. pants

Ierēdni var iecelt amatā tikai ar nosacījumu, ka:

[..]

f) viņš sniedz pierādījumu tam, ka viņam ir labas kādas Kopienų valodas zināšanas un apmierinošas kādas citas Kopienų valodas zināšanas apjomā, kādā tas vajadzīgs viņa pienākumu veikšanai.

[..]

29. pants

1. Pirms iecelšanas vakantajā amatā iestādē iecelējinstitūcija vispirms ņem vērā:

[..]

un pēc tam ievēro konkursu kārtību, pamatojoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem, vai gan uz kvalifikāciju, gan pārbaudījumiem. Konkursa kārtība noteikta III pielikumā.

Līdzīgu kārtību var ievērot, lai veidotu rezervi turpmākai iecelšanai amatā.

[..]

45. pants

1. Lēmumu par paaugstinājumu amatā pieņem iecelējinstitūcija atbilstoši 6. panta 2. punktam. To īsteno, norīkojot ierēdņi nākamajā augstākā pakāpē viņam atbilstošajā funkciju grupā. Paaugstināšanu amatā veic, izvēloties tikai no to ierēdņu vidus, kuri ir nostrādājuši ne mazāk kā divus gadus savā pakāpē, ņemot vērā uz paaugstinājumu pretendējošo ierēdņu salīdzinošās īpašības. Aplūkojot salīdzinošās īpašības, iecelējinstitūcija jo īpaši ņem vērā ziņojumus par ierēdņiem, citu valodu lietošanu savu pienākumu izpildē, nevis tās valodas lietošanu, par kuru ierēdņis ir sniedzis pierādījumus, ka viņam ir labas zināšanas saskaņā ar 28. panta f) daļu un, ja nepieciešams, veicamo uzdevumu līmeni.

2. Pirms ierēdņu pirmā paaugstinājuma amatā pēc iecelšanas amatā ierēdņiem nepieciešams pierādīt spējas strādāt kādā no Eiropas Kopienų dibināšanas līguma 314. pantā minētajām trešām valodām. Iestādes, savstarpēji vienojoties, pieņem kopīgus noteikumus šā punkta īstenošanai. Šie noteikumi nosaka, ka ierēdņiem jābūt pieejai trešās valodas apmācībai un paredz sīki izstrādātus noteikumus ierēdņa spēju strādāt trešā valodā novērtēšanai saskaņā ar III pielikuma 7. panta 2. punkta d) daļu.”

4 Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 1. un 2. punktā, kā arī 7. pantā ir paredzēts:

“1. pants

1. Paziņojumu par konkursiem sagatavo iecelējinstitūcija pēc apspriešanās ar Apvienoto komiteju.

Tajā jānorāda:

- a) konkursa veids (attiecīgās iestādes slēgts konkurss, visu iestāžu slēgts konkurss, atklāts konkurss, kas vajadzības gadījumā kopīgs divām vai vairāk iestādēm);
- b) konkursa procedūra (balstoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem, vai kvalifikāciju un pārbaudījumiem);
- c) ar ieņemamo amatu saistīto pienākumu un uzdevumu veids un piedāvātā funkciju grupa un pakāpe;
- d) ieņemamajiem amatiem nepieciešamie diplomi un citi dokumentāri pierādījumi par kvalifikāciju vai pieredzi saskaņā ar Civildienesta noteikumu 5. panta 3. punktu;

- e) ja konkurss notiek, pamatojoties uz pārbaudījumiem, kādi tie būs un kā tos vērtēs;
- f) vajadzības gadījumā, īpašā ieņemamo amatu veida dēļ nepieciešamās valodu zināšanas;
- g) vajadzības gadījumā, vecuma ierobežojumi vai to pagarinājumi attiecībā uz Kopienu darbiniekiem, kuri dienestā nostrādājuši vismaz vienu gadu;
- h) pieteikumu iesniegšanas termiņš;
 - i) jebkuri izņēmumi, ievērojot Civildienesta noteikumu 28. panta a) punktu.

Paziņojumu par atklātu konkursu, kas ir kopīgs divām vai vairākām iestādēm, pēc apspriešanās ar kopējo Apvienoto komiteju sagatavo iecelēj institūcija, kura minēta Civildienesta noteikumu 2. panta 2. punktā.

2. Paziņojumu par atklātu konkursu publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* vismaz vienu mēnesi pirms pieteikumu iesniegšanas termiņa beigām un, attiecīgajā gadījumā, vismaz divus mēnešus pirms pārbaudījumu dienas.

3. Visus konkursus izziņo trīs Eiropas Kopienu iestādēs, ievērojot tos pašus termiņus.

[..]

7. pants

1. Pēc apspriešanās ar Civildienesta noteikumu komiteju iestādes uztic Eiropas Kopienu Personāla atlases birojam [turpmāk tekstā – “EPSO”] veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka Kopienas ierēdņu atlases procedūrās un Civildienesta noteikumu 45. un 45.a pantā minētajās novērtēšanas un eksaminācijas procedūrās piemēro vienotus kritērijus.

2. [EPSO] ir šādi uzdevumi:

- a) pēc atsevišķu iestāžu pieprasījuma organizēt atklātus konkursus;

[..]

- d) uzņemt vispārēju atbildību par ierēdņu valodas prasmju definēšanu un novērtēšanas organizēšanu, lai nodrošinātu Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punkta prasību saskaņotu un konsekventu izpildi.

[..]”

- 5 EPSO [Eiropas Personāla atlases birojs] tika izveidots ar Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas, Tiesas, Revīzijas palātas, Ekonomikas un sociālo lietu komitejas, Reģionu komitejas un Eiropas ombuda 2002. gada 25. jūlija Lēmumu 2002/620/EK (OV L 197, 53. lpp.). Saskaņā ar šā lēmuma 2. panta 1. punkta pirmo teikumu EPSO īsteno atlases pilnvaras, kas tostarp piešķirtas saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikumu to iestāžu iecelēj institūcijām, kas parakstīja šo lēmumu. Lēmuma 2002/620 4. panta pēdējā teikumā ir paredzēts, ka visas pārsūdzības attiecībā uz šajā lēmumā paredzētajām jomām adresē Eiropas Komisijai.
- 6 EPSO loma ir precizēta Civildienesta noteikumu III pielikuma 7. pantā, kas tika pievienots ar iepriekš minēto Regulu Nr. 723/2004.

Tiesvedības priekšvēsture

- 7 Lai aizpildītu brīvās amata vietas iestādēs, *EPSO* 2007. gada 28. februārī publicēja, pirmkārt, paziņojumu par atklāto konkursu *EPSO/AD/94/07* administratoru (AD 5) rezerves saraksta izveidošanai informācijas, saziņas un plašsaziņas jomā un, otrkārt, paziņojumu par atklāto konkursu *EPSO/AST/37/07* asistentu (AST 3) rezerves saraksta izveidošanai informācijas un saziņas jomā tikai *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* vācu, angļu un franču valodas izdevumos.
- 8 2007. gada 8. maijā, lai aizpildītu brīvās amata vietas iestādēs, tostarp Eiropas Parlamentā, *EPSO* publicēja paziņojumu par atklāto konkursu *EPSO/AD/95/07* administratoru (AD 5) rezerves saraksta izveidošanai informācijas zinātņu nozarē (bibliotēka/dokumentācija) tikai *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* vācu, angļu un franču valodas izdevumos.
- 9 Strīdīgo paziņojumu par konkursiem I A punktā ar nosaukumu “Valodu zināšanas”, kas reglamentē pieļaušanas pārbaudījumiem nosacījumus, bija paredzēts, ka visiem kandidātiem ir jābūt vienas no Savienības oficiālajām valodām (turpmāk tekstā – “oficiālās valodas”) – kā pirmās valodas – padziļinātām zināšanām un apmierinošām vācu, angļu vai franču valodas – kā otrās valodas, kurai noteikti jāatšķiras no pirmās valodas, – zināšanām. Turklāt šajā pašā sadaļā tika minēts, ka, lai nodrošinātu skaidrību un izpratni par vispārīga satura tekstiem un saziņu starp *EPSO* un kandidātiem, uzaicinājumi uz dažādiem eksāmeņiem un pārbaudījumiem, kā arī visa veida sarakste starp *EPSO* vai atlases komisijas sekretariātu un kandidātiem notiek vienīgi vācu, angļu vai franču valodā. Turklāt strīdīgo paziņojumu par konkursiem I B punktā bija norādīts, ka pieļaušanas testi notiek “vācu, angļu vai franču valodā ([otrajā] valodā)”.
- 10 Strīdīgo paziņojumu par konkursiem II A punktā ar nosaukumu “Valodu zināšanas”, kas attiecas uz funkciju būtību un pieļaušanas konkursiem nosacījumiem, bija paredzēts, ka, lai kandidāti tiktu pieļauti rakstveida pārbaudījumiem, tiem ir jābūt vienas no oficiālajām valodām – kā pirmās valodas – padziļinātām zināšanām un apmierinošām vācu, angļu vai franču valodas – kā otrās valodas, kurai noteikti jāatšķiras no pirmās valodas, – zināšanām. Turklāt strīdīgo paziņojumu par konkursiem II B punktā bija paredzēts, ka rakstveida pārbaudījumi notiek “vācu, angļu vai franču valodā ([otrajā] valodā [..])”.
- 11 2007. gada 20. jūnijā un 13. jūlijā *EPSO* publicēja divus strīdīgo paziņojumu par konkursiem grozījumus visās *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* valodu versijās (C 136 A, 1. lpp., un C 160, 14. lpp.). 2007. gada 20. jūnija grozījumos bija norāde, ka konkursa *EPSO/AD/94/07* kandidātiem ir jābūt vai nu diplomam par pilnas trīs gadu universitātes izglītības programmas pabeigšanu attiecīgajā jomā, proti, informācijas, saziņas un plašsaziņas jomā, vai arī diplomam par pilnas trīs gadu universitātes izglītības programmas pabeigšanu jebkurā citā jomā, kurai seko vismaz trīs gadu darba pieredze jomā, kas ir saistīta ar funkciju būtību. Tāpat tika norādīts, ka konkursam *EPSO/AST/37/07* atkarībā no kandidāta kvalifikācijas veida tiek prasīta trīs vai sešu gadu darba pieredze. 2007. gada 13. jūlijā publicētajos grozījumos bija norādīts, ka konkursa *EPSO/AD/94/07* kandidātiem ir jābūt trīs gadu universitātes līmeņa izglītībai informācijas jomā (bibliotēka/dokumentācija) vai trīs gadu universitātes līmeņa izglītībai ar specializētu kvalifikāciju šajā jomā un netika prasīta nekāda darba pieredze. Turklāt abos grozījumos bija skaidra atsauce uz strīdīgo paziņojumu par konkursiem pilno versiju *Oficiālā Vēstneša* vācu, angļu un franču valodu versijās un tika noteikts jauns pieteikšanās termiņš attiecīgajiem konkursiem.

Prasības Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 8. maijā, Itālijas Republika cēla prasību atcelt paziņojumus par konkursiem *EPSO/AD/94/07* un *EPSO/AST/37/07*. Lietuvas Republika iestājās šajā lietā, kas reģistrēta ar numuru T-166/07, Itālijas Republikas prasījumu atbalstam.

- 13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 18. jūlijā, Itālijas Republika cēla prasību atcelt paziņojumu par konkursu EPSO/AD/95/07. Grieķijas Republika iestājās šajā lietā, kas reģistrēta ar numuru T-285/07, Itālijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 14 Ar 2009. gada 9. novembra rīkojumu lietas T-166/07 un T-285/07 tika apvienotas mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.
- 15 Itālijas Republika galvenokārt pārmeta, pirmkārt, ka strīdīgo paziņojumu par konkursiem pilnā versija netika publicēta *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstnesī* citās oficiālajās valodās, kas nav vācu, angļu un franču valoda, un, otrkārt, otrās valodas izvēles dalībai šajos konkursos patvaļīgu ierobežošanu, saziņai ar EPSO un pārbaudījumu norisei paredzot tikai trīs valodas.
- 16 Pēc tam, kad Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas iesniegto lūgumu izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas, tā izvērtēja, pirmkārt, pamatu par EKL 290. panta pārkāpumu un, otrkārt, pamatu par Regulas Nr. 1 1., 4., 5. un 6. panta pārkāpumu. Treškārt, tā sprieda par pamatu, kas attiecas uz nediskriminācijas, samērīguma un daudzvalodības principu pārkāpumiem. Šis pamats sastāvēja no divām daļām, pirmā no kurām skāra jautājumu par to, vai strīdīgo paziņojumu par konkursiem pilnā teksta publicēšana *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstnesī* tikai vācu, angļu un franču valodā atbilst šiem trim principiem. Šā pamata otrā daļa skāra jautājumu par to, vai otrās valodas izvēle no trim valodām, kas paredzētas dalībai attiecīgajā konkursā, visai saziņai ar EPSO un pārbaudījumu norisei, atbilst šiem trim principiem. Ceturtkārt, Vispārējā tiesa izvērtēja pamatu par tiesiskās palāvības aizsardzība principa pārkāpumu, lai pārbaudītu, vai strīdīgo paziņojumu par konkursiem publicēšana *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstnesī* apdraud šo principu, ciktāl tā ir pretēja pastāvīgai praksei, kura tika ievērota līdz 2005. gada jūlijam, – izstrādāt un publicēt *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstnesī* paziņojumu par konkursiem pilno versiju visās oficiālajās valodās. Visbeidzot Vispārējā tiesa izvērtēja pamatus par strīdīgo paziņojumu par konkursiem pamatojuma nenorādīšanu un pilnvaru nepareizu izmantošanu.
- 17 Vispārējā tiesa noraidīja katru no šiem pamatiem un tādēļ – prasības atcelt tiesību aktu.

Apelācijas lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Itālijas Republikas prasījumi Tiesai ir šādi:
 - atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - tieši izskatīt strīdu un atcelt strīdīgos paziņojumus par konkursiem;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:
 - noraidīt apelācijas sūdzību;
 - piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 20 Grieķijas Republika lūdz Tiesu apmierināt atbildes rakstu, atceļot Vispārējās tiesas 2010. gada 13. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-166/07 un T-285/07.
- 21 Lietuvas Republika nav iesniegusi atbildes rakstu.

Par apelācijas sūdzību

- 22 Apelācijas sūdzība ir balstīta uz septiņiem pamatiem.

Lietas dalībnieku argumenti

Pirmais pamats

- 23 Pirmais pamats attiecas uz EKL 290. panta un Regulas Nr. 1 6. panta pārkāpumu.
- 24 Tas ir saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 41. un 42. punktu, kuros Vispārējā tiesa nosprieda, ka ar strīdīgajiem paziņojumiem par konkursiem netiek pārkāpts EKL 290. pants, jo tos ir pieņēmusi Komisija atbilstoši kompetencei, kas Kopienas iestādēm un organizācijām ir atzīta Regulas Nr. 1 6. pantā, kurā iestādēm ir skaidri atļauts savos reglamentos noteikt valodu lietojuma piemērošanas kārtību. Atsaucoties tostarp uz ģenerālvokāta Pojareša Maduru [*Poiares Maduro*] secinājumu 2005. gada 15. marta spriedumam lietā C-160/03 Spānija/*Eurojust* (Krājums, I-2077. lpp.) 48. punktu un tajā minēto judikatūru, Vispārējā tiesa šajos pašos punktos nosprieda, ka ir jāatzīst, ka, lai nodrošinātu labu darbību, iestādēm, istenojot savu Regulas Nr. 1 6. pantā piešķirto kompetenci, būtu jāpiešķir zināma funkcionāla neatkarība.
- 25 Itālijas Republika apgalvo, ka, atzīdama Komisijas kompetenci pieņemt strīdīgos paziņojumus, lai gan, pirmkārt, Komisija neesot pieņēmusi savu reglamentu, lai noteiktu Regulas Nr. 1 piemērošanas kārtību, otrkārt, paziņojums par konkursu neesot tās reglaments un, treškārt, Komisija ar *EPSO* starpniecību esot rīkojusies Padomes vietā, it kā vienkāršas prakses veidā nosakot valodu lietojumu tādā būtiskā jomā kā pielaišanas karjerai Savienības administrācijā konkursi, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi EKL 290. pantu un Regulas Nr. 1 6. pantu.
- 26 Grieķijas Republika, atsaucoties uz Eiropas Savienības Civildienesta tiesas 2010. gada 15. jūnija spriedumu lietā F-35/08 *Pachtitis*/Komisija, spriedumu, kuru brīdī, kad Grieķijas Republika iesniedza aizstāvības rakstu, Komisija pārsūdzēja ar apelācijas sūdzību, kura tika noraidīta ar Vispārējās tiesas 2011. gada 14. decembra spriedumu lietā T-361/10 P Komisija/*Pachtitis* (Krājums, II-8225. lpp.), uzsver, ka *EPSO* kompetencē neietilpst konkursa valodas noteikšana ne tikai tādēļ, ka tādējādi tiek noteikts valodu lietojums iestādē, lai arī tas ir Padomes kompetencē, bet arī tādēļ, ka valodas ir “pārbaudījumu saturs” un ir daļa no zināšanām, kuras izvērtē konkursa atlases komisija. Tā jautā par pārsūdzētā sprieduma 41. punktā minēto “funkcionālo neatkarību”, kuras pamats ir rodams Regulas Nr. 1 6. pantā un kuru Vispārējā tiesa ir atzinusi iestādēm. Tā secina, ka regula tiek izmantota, lai izvairītos no vienbalsīga lēmuma pieņemšanas, kā prasīts EKL 290. pantā.
- 27 Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tā atgādina, ka vajadzība atzīt iestādēm zināmu funkcionālo neatkarību izriet no Tiesas judikatūras. Tādējādi Vispārējā tiesa esot pamatoti nospriedusi, ka paziņojumi par konkursiem ir pašorganizācijas pilnvaru izteiksme. Neesot nozīmes tam, ka Komisija nav pieņēmusi iekšējus noteikumus Regulas Nr. 1 6. panta izpratnē, jo šī tiesību norma esot tikai pašorganizācijas pilnvaru plašāka izteiksme.

Otrais pamats

- 28 Otrais pamats attiecas uz Regulas Nr. 1 1. un 4.–6. panta pārkāpumu.
- 29 Tas ir saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 52.–57. punktu. Šā sprieduma 52. punktā, atsaucoties tostarp uz 2005. gada 5. oktobra sprieduma lietā T-203/03 *Rasmussen*/Komisija (Krājums-CDL, I-A-279. un II-1287. lpp.) 60. punktu, Vispārējā tiesa atgādināja, ka pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru “Regula Nr. 1 nav piemērojama attiecībām starp iestādēm un to ierēdņiem un darbiniekiem, jo tajā ir vienīgi

noteikts valodu lietojums, kas ir piemērojams attiecībām starp Eiropas Kopienu iestādēm un dalībvalsti vai personu, uz kuru attiecas kādas dalībvalsts jurisdikcija”. Minētā sprieduma 53. punktā, atsaucoties tostarp uz 2001. gada 7. februāra sprieduma lietā T-118/99 *Bonaiti Brighina*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-25. un II-97. lpp.) 13. punktu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka “uz Kopienu ierēdņiem un darbiniekiem, kā arī uz kandidātiem uz šādām amata vietām [...] attiecas vienīgi Kopienu jurisdikcija” un ka turklāt “Regulas Nr. 1 6. pants *expressis verbis* ļauj iestādēm noteikt valodu lietojuma īstenošanas kārtību to reglamentos”. Pārsūdzētā sprieduma 54. punktā tā attaisnoja kandidātu uz šādiem amatiem pielīdzināšanu ierēdņiem un citiem Kopienu darbiniekiem piemērojamā valodu lietojuma jomā ar “to, ka šie kandidāti stājas attiecībās ar Kopienu iestādi vienīgi ar mērķi iegūt ierēdņa vai darbinieka amata vietu, saistībā ar kuru [...] ir nepieciešamas noteiktas valodu zināšanas, kas var tikt prasītas Kopienu tiesību noteikumos, kas piemērojami attiecīgajam amatam”. Šā sprieduma 55. un 56. punktā tā no minētā secināja, ka “Regulas Nr. 1 1., 4. un 5. pants nav piemērojami strīdīgajiem paziņojumiem par konkursiem” un ka “iestādes atbild [...] par valodas, kurā tiek publicēts ārējs paziņojums par atklātu konkursu, izvēli”.

30 Itālijas Republika vēlreiz uzsver, ka Komisija nav pieņēmusi savu reglamentu, piemērojot Regulas Nr. 1 6. pantu. Turklāt tā apgalvo, ka paziņojums par konkursiem ir vispārēji piemērojams dokuments Regulas Nr. 1 4. panta izpratnē, jo tas var interesēt visus Kopienas iedzīvotājus, un katrā ziņā paziņojums ir konkursa speciāls likums. Tas esot apstiprināts Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punktā, kurā esot noteikts, ka paziņojumu par atklātu konkursu publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*. Visbeidzot šī dalībvalsts apstrīd konkursa kandidātu pielīdzināšanu ierēdņiem un citiem darbiniekiem, uzsverot, ka kandidāts ir Savienības pilsonis, kuram ir publiskas subjektīvas pamattiesības piekļūt Savienības civildienesta amatiem un kurš brīdī, kad piesakās konkursam, lai strādātu kādā iestādē, noteikti ar to nav saistīts.

31 Grieķijas Republika apgalvo, ka pastāv pretruna starp pārsūdzētā sprieduma 41. un 42. punktu, kuros Vispārējā tiesa secināja, ka strīdīgie paziņojumi par konkursiem tika pieņemti tās kompetences ietvaros, kas iestādēm atzīta Regulas Nr. 1 6. pantā, no vienas puses, un šā sprieduma 52.–58. punktu, kuros tā noraidīja pamatu par Regulas Nr. 1 1. un 4.–6. panta pārkāpumu, jo regula nav piemērojama attiecībām starp Savienības iestādēm un to ierēdņiem, no otras puses. Grieķijas Republika uzskata, ka vai nu Regula Nr. 1 ir piemērojama un šādā gadījumā nozīme ir tās 6. pantam, vai arī tā nav piemērojama. Turklāt tā apgalvo, ka iepriekš minētā sprieduma lietā *Rasmussen* 60. punktā tika iekļauts vienkārši neattaisnots apgalvojums, kurš atkārtota lietojuma dēļ esot kļuvis par pastāvīgo judikatūru.

32 Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, tostarp attiecībā uz konkursa kandidātu pielīdzināšanu strādājošiem ierēdņiem. Šāds princips esot iekļauts arī Tiesas judikatūrā, lai attaisnotu ierēdņu Civildienesta noteikumu procedūru piemērošanu tiem, kuri vēlas kļūt par ierēdņiem. Turklāt konkursa paziņojumā tiek definēti noteikumi, kas ir piemērojami personām, kuras izvirza savu kandidatūru, noteikumi, kas izsakot tikai dienesta intereses un tātad – iestādes iekšējās vajadzības. Šāds paziņojums tātad nevar būt vispārēji piemērojams dokuments.

33 Komisija uzsver, ka Civildienesta noteikumu III pielikumā ir paredzēti pienākumi, lai nodrošinātu vienlīdzību saistībā ar piekļuvi informācijai, un nav norādītas valodu prasības, kas raksturotu “ārēju” kārtību, proti, attiecības starp iestādi un ār pasauli.

Trešais pamats

34 Trešais pamats attiecas uz nediskriminācijas, samērīguma un daudzvalodību principa pārkāpumu, it īpaši uz EKL 12. panta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 22. panta, LES 6. panta 3. punkta, Regulas Nr. 1 5. panta, Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. un 3. punkta un, visbeidzot, EKL 230. panta pārkāpumu.

- 35 Tas ir saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 72.–91. punktu, kuros Vispārējā tiesa sprieda par pamata pirmo daļu, kura attiecas uz strīdīgo paziņojumu par konkursiem publicēšanu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* vācu, angļu un franču valodā, kā arī minēto paziņojumu par konkursiem grozījumu publicēšanu šajā vēstnesī visās oficiālajās valodās.
- 36 Pārsūdzētā sprieduma 72. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka “neviens Kopienas tiesību norma vai tiesību princips neparedz, ka [konkursa paziņojumu] publicēšanai [*Oficiālajā Vēstnesī*] vienmēr ir jānotiek visās oficiālajās valodās”. Tomēr šā sprieduma 74. punktā tā atgādināja, ka, “lai arī administrācija ir tiesīga veikt pasākumus, kas tai šķiet atbilstoši, lai reglamentētu noteiktus personāla darbā pieņemšanas procedūras aspektus, šie pasākumi tomēr nevar būt pamats kandidātu uz attiecīgo amata vietu diskriminācijai valodas dēļ”. Minētā sprieduma 84. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka “strīdīgo paziņojumu par konkursiem pilnā versija tika publicēta tikai vācu, angļu un franču valodā”. Tomēr šā paša sprieduma 85. punktā tā uzskatīja, ka ar to divu grozījumu publicēšanu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* visās oficiālajās valodās, kuros sabiedrība tika nelielā apmērā informēta par strīdīgo paziņojumu par konkursiem pastāvēšanu un to saturu un kuros bija atsauce uz pilnās versijas publikācijām vācu, angļu un franču valodā, “tika labota strīdīgo paziņojumu par konkursiem nepublicēšana visās oficiālajās valodās *Oficiālajā Vēstnesī*”. Tādēļ pārsūdzētā sprieduma 90. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka “strīdīgo paziņojumu par konkursiem pilnās versijas publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* tikai trijās valodās, kurai seko minēto paziņojumu grozījumu detalizēta publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* visās oficiālajās valodās, nav uzskatāma par EKL 12. pantam pretrunā esošu kandidātu diskrimināciju valodas dēļ, tāpat tā nav uzskatāma par LES 6. panta 3. punkta, kurā tikai norādīts, ka Savienība respektē savu dalībvalstu nacionālo identitāti, pārkāpumu [un ka tā] neapdraud Hartas, kura turklāt nav juridiski saistoša, 22. pantu”.
- 37 Itālijas Republika apgalvo, ka, ņemdam vērā paziņojumu par konkursiem grozījumus, Vispārējā tiesa pārkāpa EKL 230. pantu, jo akta tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā tā formulējumu pieņemšanas brīdī. Turklāt tā apgalvo, ka katrā ziņā grozījumu publicēšana nav ļāvusi labot paziņojumu nepublicēšanu visās oficiālajās valodās.
- 38 Itālijas Republika uzskata, ka Vispārējās tiesas argumentācija ir tautoloģija, jo tajā tiek pieņemts, ka ir jāzina trīs valodas, tādēļ, ka paziņojumā bija paredzētas tikai šīs trīs valodas. Tomēr esot tieši jāattaisno ierobežojums līdz trim valodām, kā arī no tā izrietošā diskriminācija.
- 39 Grieķijas Republika tāpat apgalvo, ka paziņojumi par konkursiem bija jāpublicē visās oficiālajās valodās, un apstrīd, ka, publicējot grozījumus, tika labota sākotnējā kļūda.
- 40 Komisija norāda, ka šā pamata ietvaros izvirzītie argumenti nelielā apmērā apstrīdēt Vispārējās tiesas argumentāciju pārsūdzētā sprieduma 72. un 73.–76. punktā, nedz arī 79.–81. punktā, ar kuru, tāsprāt, tā pamatoja minētā sprieduma rezolutīvo daļu. Katrā ziņā paziņojumos par konkursiem esot bijis jānorāda dienesta interešu pamatotās prasības, lai izslēgtu iespēju, ka personas bez vajadzīgās kvalifikācijas nevajadzīgi piesakās. Tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pareizi pamatojusi secinājumu, kuru tā izdarīja un saskaņā ar kuru iestādei ir pienākums nevis publicēt paziņojumus par konkursiem visās oficiālajās valodās, bet nodrošināt, ka uz izvēlētās publicēšanas metodes pamata netiktu diskriminēti kandidāti.

Ceturtais pamats

- 41 Ceturtais pamats attiecas uz nediskriminācijas valodas dēļ noteikumu pārkāpumu, Regulas Nr. 1 1. un 6. panta, kā arī Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta, 27. panta otrās daļas un 28. panta f) punkta pārkāpumu.

- 42 Tas ir saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 93.–105. punktu, kuros Vispārējā tiesa sprieda par pamata daļu par otrās valodas izvēli no trim valodām, lai piedalītos attiecīgajos konkursos, visa veida saziņai ar *EPSO* un pārbaudījumu norisei, un minētajā 105. punktā secināja, ka kopumā bija jānoraida pamats par nediskriminācijas, samērīguma un daudzvalodības principa pārkāpumu.
- 43 Pamatojoties uz ģenerālvokāta Pojareša Maduru secinājumiem iepriekš minētajā spriedumā lietā *Spānija/Eurojust*, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 93. punktā atgādināja, “ka ar Kopienas iestāžu un organizāciju labas darbības mērķi var objektīvi attaisnot iekšējās saziņas valodas ierobežotu izvēli”. Šā sprieduma 94. punktā tā tāpat atgādināja, ka vienas vai vairāku oficiālo valodu izvēle iekšējām vajadzībām neapdraud Savienības pilsoņu vienlīdzīgu piekļuvi Kopienas iestāžu un organizāciju piedāvātajiem amatiem. Tomēr minētā sprieduma 95. punktā tā konstatēja, “ka visi attiecīgā konkursa kandidāti, kuriem ir strīdīgajos paziņojumos par konkursiem prasītas valodu zināšanas, ir vienādos apstākļos varējuši piekļūt un piedalīties darbā pieņemšanas procedūrās”. Pārsūdzētā sprieduma 99. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka “Itālijas Republika nav uzrādījusi nevienu konkrētu pierādījumu, kas varētu likt apstrīdēt strīdīgajos paziņojumos par konkursiem prasīto valodu zināšanu atbilstību, [un tādēļ tā] nevarot apgalvot, ka šī prasība nav objektīvi balstīta uz dienesta vajadzībām”. Tāpat šajā punktā tā norādīja, ka, npublicējot sākotnējo paziņojumu visās oficiālajās valodās, kandidātiem, kuru pirmā valoda nebija vācu, angļu vai franču valoda, netika radīts nelabvēlīgāks stāvoklis, jo abos vēlāk publicētajos grozījumos tika noteikts jauns pieteikšanās termiņš attiecīgajiem konkursiem. Visbeidzot minētā sprieduma 101. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, ja jomās, uz kurām attiecas strīdīgie paziņojumi par konkursiem, ir vajadzīgas dažāda veida valodu zināšanas, ar to, ka pirmā valoda, kuras padziļinātas zināšanas ir prasītas minētajos paziņojumos, var būt jebkura oficiālā valoda, pietiek, lai nodrošinātu dažāda veida valodu zināšanas, pieņemot darbā kandidātus, kuri atbilst minēto paziņojumu prasībām.
- 44 Ar šo pamatu Itālijas Republika apgalvo, ka, apstiprinot tikai trīs oficiālās valodas kā otro valodu visa veida saziņai ar *EPSO*, kā arī pārbaudījumu norisei, ir pieļauta diskriminācija valodas dēļ vispirms jau attiecībā uz citām valodām, kuras netika apstiprinātas kā otrā valoda, bet arī attiecībā uz dalībvalstu pilsoņiem, kuri pārzina otro oficiālo valodu, kas nav viena no trim apstiprinātajām valodām. Tā apgalvo, ka iestāžu iespēja noteikt valodu lietojuma piemērošanas noteikumus savos reglamentos attiecas tikai uz iestāžu iekšējo darbību, nevis atklāto konkursu norisi un ka katrā ziņā neviena iestāde nav pieņēmusi atbilstošus noteikumus.
- 45 Šī dalībvalsts turklāt apgalvo, ka, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 27. panta otrajā daļā paredzēto principu, saskaņā ar kuru neviens amats netiek rezervēts kādas konkrētas dalībvalsts pilsoņiem, valodu lietošanas ierobežojumi iestādēs ir jāuzskata par izņēmumiem, kas būtu atbilstoši jāpamato. Turklāt Civildienesta noteikumu 28. pantā esot precizēts, ka otrā valoda var būt jebkura Savienības valoda, un tajā nav paredzēta priekšroka nevienai no tām. Minētā dalībvalsts no tā secina, ka atlases valodām ir jābūt iespējami neitrālākām, salīdzinot ar vajadzīgo kvalifikāciju, kas nozīmējot, ka ir pieļaujamas visas Savienības valodas. Itālijas Republika uzskata, ka, pareizi interpretējot Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktu, būtu jāsecina, ka, lai kandidāta profesionālās kvalifikācijas, kas vajadzīga atlases veiksmīgai izturēšanai, vērtējums būtu efektīvs un nediskriminējošs, to nedrīkst noteicošā veidā ietekmēt kandidāta valodu zināšanas. Šādu interpretāciju apstiprinot Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. pants, saskaņā ar kuru paziņojumā par konkursu vajadzības gadījumā jānorāda īpašā ieņemamo amatu veida dēļ nepieciešamās valodu zināšanas. Šajā tiesību normā paredzētie ierobežojumi ir piemērojami tikai vajadzības gadījumā. Tie ir jāpamato paziņojumā un jābalsta uz pildāmo “funkciju vajadzībām” un uz “īpašo ieņemamo amatu veidu”. Tomēr strīdīgajos paziņojumos par konkursiem šie noteikumi neesot ievēroti.
- 46 Itālijas Republika apstrīd apgalvojumu, ko Vispārējā tiesa iekļāvusi pārsūdzētā sprieduma 98. un 99. punktā un saskaņā ar kuru tā nebija pierādījusi, ka triju valodu izvēle pārbaudījumu norisei nebija atbilstoša attiecīgo konkursu mērķim. Tā apgalvo, ka nevis tai, bet gan Komisijai bija pierādīšanas pienākums, jo šī iestāde izmanto izņēmumu no noteikumiem, saskaņā ar kuriem visas Kopienas valodas ir oficiālās valodas un darba valodas.

- 47 Itālijas Republika nenoliedz iestāžu iekšējās organizācijas vajadzību, pat prakses, būtiskumu. Tomēr tā uzskata, ka, ja šis būtiskums tiek izteikts Eiropas pilsoņu valodas izteiksmes iespēju ierobežojumu veidā, uz to būtu jāatsaucas atbilstoši pārskatāmiem un piemērotiem noteikumiem. Iestādēm būtu jāprecizē tādu vajadzību būtība, kuru dēļ varētu tikt ierobežots valodu lietojums ne tikai iestādēs, *a fortiori* pielaišanas konkursos, kuri nav tikai iestāžu iekšējās kārtības jautājums, kā arī jāprecizē procesuālā kārtība, kādā var tikt piemēroti šādi ierobežojumi. Atbilstoši šīs dalībvalsts uzskatiem faktiski nav pieņemams, ka tiek izmantota rīcības brīvība, pamatojoties tikai uz tā sauktās prakses būtiskumu, nezinot nedz tā līmeni, nedz kritērijus.
- 48 Komisija uzsver, ka Itālijas Republika neapstrīd, ka pastāv iestādes objektīvās vajadzības, ar kurām ir attaisnots otrās konkursa valodas izvēles ierobežojums līdz trim noteiktām oficiālajām valodām. Turklāt tā atgādina, ka šīs vajadzības ir atzītas judikatūrā (2005. gada 5. aprīļa spriedums lietā *T-376/03 Hendrickx/Padome*, Krājums-CDL, I-A-83. un II-379. lpp.). Visbeidzot tā apgalvo, ka Vispārējās tiesas konstatējums pārsūdzētā sprieduma 95. punktā, saskaņā ar kuru “visi attiecīgā konkursa kandidāti, kuriem ir strīdīgajos paziņojumos par konkursiem prasītās valodu zināšanas, ir vienādos apstākļos varējuši piekļūt un piedalīties darbā pieņemšanas procedūrās”, ir fakta konstatējums, kuru Tiesa nevar pārbaudīt apelācijas ietvaros.

Piektais pamats

- 49 Piektais pamats attiecas uz LES 6. panta 3. punkta pārkāpumu, jo šajā pantā tiesiskās paļāvības aizsardzības princips ir definēts kā pamattiesības, kas izriet no dalībvalstīm kopīgām konstitucionālajām tradīcijām.
- 50 Tas ir saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 110.–115. punktu, kuros Vispārējā tiesa noraidīja pamatu, kurš attiecas uz šā principa apdraudējumu. Vispārējā tiesa tostarp šā sprieduma 110. punktā nosprieda, ka “neviens nevar izvirzīt apgalvojumu par šī principa pārkāpumu, ja administrācija nav viņam sniegusi precīzus solījumus”, un minētā sprieduma 112. punktā, “ka vienkārša prakse [...] nav līdzvērtīga precīzai, beznosacījuma un saskaņotai informācijai” judikatūras izpratnē.
- 51 Itālijas Republika apgalvo, ka, noliedzot tiesiskās paļāvības pastāvēšanu tādēļ, ka netika sniegtas nekādas garantijas, neņemot vērā vairāku desmitgažu prakses, kuras pastāvēšanu ir konstatējusi pati Vispārējā tiesa, pilno nozīmi, minētā tiesa ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu. Mainot virzienu bez iepriekšējas brīdināšanas un pamatojuma, lai apstiprinātu trīs valodas, tiek diskriminēti tie, kuri pamatoti plānoja piekļūt Eiropas karjerai, pamatojoties uz citām valodu zināšanām, kuras līdz tam brīdim vienmēr tika pieļautas.
- 52 Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

Sestais pamats

- 53 Sestais pamats attiecas uz EKL 253. panta par pienākumu norādīt pamatojumu tiesību aktos pārkāpumu.
- 54 Tas ir saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 125. un 126. punktu. Šā sprieduma 125. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, “ka paziņojumu par konkursiem būtiska loma ir pēc iespējas precīzāk informēt ieinteresētās personas par to nosacījumu būtību, kuri ir jāizpilda, lai varētu ieņemt attiecīgo amatu, lai tās varētu izvērtēt, pirmkārt, vai pieteikties un, otrkārt, kādi attaisnojuma dokumenti ir svarīgi atlases komisijas darbam un tādēļ būtu jāpievieno pieteikumam”. Minētā sprieduma 126. pantā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka “administrācijai strīdīgajos paziņojumos par konkursiem nav jāattaisno izvēle izmantot trīs valodas kā otro valodu, lai piedalītos konkursos un pārbaudījumos, jo netika apstrīdēts, ka [šī izvēle] atbilst tās iekšējām prasībām”.

55 Itālijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sajaukusi paziņojumu par konkursiem funkciju un to pamatojumu. Paziņojumos tiek izmantota Civildienesta noteikumos paredzētā iespēja ierobežot valodu lietojumu, un tādēļ tajos būtu jānorāda precīza funkciju saikne starp pildāmo uzdevumu būtību vai dienesta vajadzībām un atlases procedūrā piemērotajiem valodu lietojuma ierobežojumiem. Tas, ka pilnībā netiek minēts, ka pastāv “iekšējas vajadzības” un kāda ir to būtība, neļaujot tiesai un akta adresātiem pārbaudīt Komisijas izvēli. Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka pamatojumu par atbilstošajām dienesta vajadzībām var secināt no tā, ka paziņojumā ir paredzēti ierobežojoši noteikumi, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

56 Komisija atgādina, ka vajadzība norādīt pamatojumu izriet no attiecīgā akta būtības un mērķa. Šajā gadījumā runa esot nevis par saistošajiem aktiem, bet par informatīvajiem aktiem, proti, uzaicinājumiem piedalīties konkursos. Tā uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 126. punktā acīmredzami pamatoti atzina, ka nav jānorāda pamatojums trīs valodu lietošanas izvēlei.

Septītais pamats

57 Septītais pamats attiecas uz materiālo noteikumu, kas ir raksturīgi paziņojumu par konkursiem būtībai un mērķim, un it īpaši Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta, 28. panta f) punkta un 27. panta otrās daļas pārkāpumu.

58 Tas ir saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 128.–135. punktu, kuros Vispārējā tiesa tostarp uzskatīja, ka *EPSO* nebija nepareizi izmantojis savas pilnvaras, jo tas nebija izmantojis konkursa valodu lietojumu mērķiem, kas nav saistīti ar tā pilnvarām. Itālijas Republika apstrīd šā sprieduma 133. punktu, kurā Vispārējā tiesa norādīja, ka “atlases komisijai ir saistoši paziņojumi par konkursiem un it īpaši tajā paredzētie pielaišanas nosacījumi”, kā arī minētā sprieduma 134. punktu, kurā Vispārējā tiesa atzina, ka “nevar pārņemt *EPSO*, ka tas strīdīgajos paziņojumos par konkursiem definēja valodu prasības, kuru – kā pielaišanas nosacījumu – dēļ varētu tikt izslēgti noteikti iespējamie kandidāti, un it īpaši to, ka tā izmantoja publikāciju kārtību, praksē radot šķērsli ieinteresēto personu dalībai attiecīgajos konkursos, ja tās neatbilst valodu prasībām”.

59 Itālijas Republika uzskata, ka valodu prasības ir jānošķir no profesionālajām prasībām. Valodu prasības atlases komisijai būtu jāpārbauda atlases procesā, nevis pirms tam – organizācijai, kura ir izdevusi paziņojumu par konkursu. Iepriekšēji valodu ierobežojumi, proti, tādi, kas paredzēti paziņojumā par konkursu, esot pieļaujami tikai tad, ja tie ir saistīti ar pierādītām dienesta vajadzībām. Tomēr šajā gadījumā Komisija strīdīgajos paziņojumos par konkursiem nav konkrēti norādījusi pat mazākās valodu prasības, kas attaisnotu ierobežojumus, apalvojot, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 134. panta, ka minētie ierobežojumi “praksē [radīja] šķērsli ieinteresēto personu dalībai attiecīgajos konkursos”, ja tās neatbilst šajos paziņojumos paredzētajām ierobežojošajām valodu prasībām. Šī dalībvalsts no minētā secina, ka, nospriežot, ka atlases komisijai nav jāizvērtē kandidātu valodu prasības, jo organizācija, kura ir izdevusi paziņojumu, preventīvā kārtā varēja veikt ieinteresēto personu priekšatlasi tikai uz valodu zināšanu pamata, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi iepriekš minētos noteikumus un to pamatā esošo principu, saskaņā ar kuru paziņojumu par konkursiem uzdevums ir pēc iespējas plašāk pārbaudīt, vai pastāv valodu zināšanas, kas vajadzīgas, lai ieņemtu amatus iestādēs.

60 Komisija norāda, ka Itālijas Republika atkārtoti argumentus, kas jau tika izvirzīti citos pamatos, un pati atsaucas uz savām šajos pamatos sniegtajām atbildēm. Tā vēlreiz atgādina, ka Itālijas Republika nav apšaubījusi faktiskās situācijas pastāvēšanu iestādēs saistībā ar noteiktu valodu lietošanu iekšējās saziņas atvieglošanai.

Tiesas vērtējums

61 Ir kopā jāaizvērtē, pirmkārt, pirmie trīs pamati, kuri attiecas uz strīdīgo paziņojumu par konkursiem publicēšanu un, otrkārt, četri pēdējie pamati par vācu, angļu un franču valodu noteikšanu kā otro valodu, kā saziņas ar *EPSO* valodu un kā konkursa pārbaudījumu valodu.

Par pirmajiem trim pamatiem, kuri attiecas uz paziņojumu par konkursiem publicēšanu

62 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. pantu paziņojumu par konkursiem sagatavo iecelēj institūcija pēc apspriešanās ar Apvienoto komiteju un tajā jānorāda noteikta ar konkursu saistīta informācija. Kopš Lēmuma 2002/620 pieņemšanas atlases pilnvaras, kas šajā pielikumā tostarp paredzētas iestāžu, kas parakstīja minēto lēmumu, iecelēj institūcijām, isteno *EPSO*.

63 Šajā apelācijā tika minētas divas tiesību normas, kurās paredzēts, ka strīdīgie paziņojumi par konkursiem ir jāpublicē visās oficiālajās valodās, proti, Regulas Nr. 1 4. pants, kā arī Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punkts, ko lasa kopā ar Regulas Nr. 1 5. pantu. Tādēļ ir jāaizvērtē katrā no šīm tiesību normām paredzētie pienākumi.

64 Regulas Nr. 1 4. pantā ir paredzēts, ka regulas un citus vispārēji piemērojamus dokumentus izstrādā visās oficiālajās valodās. Šajā ziņā Komisija vispirms apgalvo, ka Regula Nr. 1 nav piemērojama paziņojumiem par konkursiem, jo tie attiecas uz ierēdņiem pielīdzināmām personām, un tad – ka katrā ziņā saskaņā ar šīs regulas 6. pantu iestādei ir iespēja noteikt valodu, kādā tiks publicēts ziņojums, un, visbeidzot, ka paziņojumi par konkursiem nav vispārēji piemērojami dokumenti.

65 Pārsūdzētā sprieduma 52. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas pastāvīgo judikatūru Regula Nr. 1 nav piemērojama attiecībām starp iestādēm un to ierēdņiem un darbiniekiem, jo tajā ir vienīgi noteikts valodu lietojums, kas ir piemērojams attiecībām starp iestādēm un dalībvalsti vai personu, uz kuru attiecas kādas dalībvalsts jurisdikcija.

66 Vispārējā tiesa uzskata, ka šī nepiemērojamība ir attaisnota, pirmkārt, tādēļ, ka ierēdņi un citi darbinieki, kā arī konkursa kandidāti saistībā ar Civildienesta noteikumu piemērošanu ir pakļauti tikai Kopienų jurisdikcijai, un, otrkārt, ar Regulas Nr. 1 6. pantu.

67 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1 1. pantā ir skaidri norādīts, kādas ir iestāžu darba valodas, un šīs regulas 6. pantā ir paredzēts, ka iestādes var noteikt valodu lietojuma piemērošanas kārtību savos reglamentos. Tomēr ir jākonstatē, ka iestādes, uz kurām attiecas strīdīgie paziņojumi par konkursiem, nebija savos reglamentos noteikušas valodu lietojuma kārtību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1 6. pantu. Kā tostarp savu secinājumu 29. punktā norādīja ģenerāladvokāte, šajā ziņā nevar uzskatīt, ka paziņojumi par konkursiem ir iekšējo reglamentu daļa.

68 Ja nav speciālu tiesību normu, kas būtu piemērojamas ierēdņiem un darbiniekiem, un ja iestāžu, uz kurām attiecas strīdīgie paziņojumi par konkursiem, iekšējos reglamentos nav attiecīgu tiesību normu, neviens dokuments neļauj secināt, ka attiecības starp šīm iestādēm un to ierēdņiem un darbiniekiem ir pilnībā izslēgtas no Regulas Nr. 1 piemērošanas jomas.

69 *A fortiori* tas pats attiecas uz attiecībām starp iestādēm un atklāto konkursa kandidātiem, kuri parasti nav nedz ierēdņi, nedz darbinieki.

70 Turpinājumā runājot par jautājumu, vai uz tādiem paziņojumiem par atklātiem konkursiem kā strīdīgie paziņojumi par konkursiem attiecas Regulas Nr. 1 4. pants vai Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punkts, pietiek konstatēt, ka pēdējā minētajā tiesību normā ir konkrēti paredzēts, ka paziņojumi par atklātiem konkursiem ir jāpublicē *Eiropas Kopienų Oficiālajā Vēstnesī*.

- 71 Līdz ar to pietiek konstatēt, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punktu, ko lasa kopā ar Regulas Nr. 1 5. pantu, kurā ir paredzēts, ka *Eiropas Kopienu Oficiālais Vēstnesis* tiek izdots visās oficiālajās valodās, strīdīgajiem paziņojumiem par konkursiem bija jābūt pilnībā publicētiem visās oficiālajās valodās, un nav jāspriež par to, vai paziņojumi par konkursiem ir vispārēji piemērojams dokuments Regulas Nr. 1 4. panta izpratnē.
- 72 Tā kā šajās tiesību normās nav paredzēts neviens izņēmums, Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 85. punktā nospriežot, ka, vēlāk publicējot 2007. gada 20. jūnija un 13. jūlija grozījumus, kuros bija iekļauta tikai neliela apmēra informācija, tika labots tas, ka minētajā vēstnesī netika publicēta paziņojumu par konkursiem pilnā versija visās oficiālajās valodās, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 73 Katrā ziņā, pat ja šajos grozījumos bija iekļauta noteikta apmēra informācija par konkursu, pieņemot, ka Eiropas Savienības pilsoņi lasa *Eiropas Kopienu Oficiālo Vēstnesi* savā dzimtajā valodā un ka šī valoda ir viena no Savienības oficiālajām valodām, iespējamajam kandidātam, kura dzimtā valoda nebija viena no valodām, kurās tika publicēts strīdīgo paziņojumu par konkursiem pilnais teksts, pirms izlemt, vai viņš vēlas kandidēt uz kādu no šiem konkursiem, bija jāizmanto šis vēstnesis vienā no šīm valodām un jālasa paziņojums šajā valodā.
- 74 Šādam kandidātam tika radīts nelabvēlīgāks stāvoklis salīdzinājumā ar kandidātu, kura dzimtā valoda bija viena no valodām, kurās tika publicēts strīdīgo paziņojumu par konkursiem pilnais teksts, – gan saistībā ar šo paziņojumu pareizu izpratni, gan saistībā ar pieteikuma šim konkursam sagatavošanas un nosūtīšanas termiņu.
- 75 Šis šo publikāciju dēļ radītais nelabvēlīgais stāvoklis ir sekas nevienlīdzīgai attieksmei valodas dēļ, kas aizliegta Hartas 21. pantā un Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. punktā. Minētā 1.d panta 6. punktā ir paredzēts, ka, ievērojot nediskriminācijas un samērīguma principu, jebkādam to piemērošanas ierobežojumam jāsniedz objektīvs un saprātīgs pamatojums un tā mērķim jābūt likumīgam darbinieku politikas vispārējās interesēs.
- 76 Komisija tiesas sēdē skaidroja, ka jaunā paziņojumu par konkursiem ierobežoto publikāciju prakse kļuva vajadzīga tādēļ, ka 2004. un 2007. gadā notikušo jauno Eiropas Savienības dalībvalstu pievienošanās rezultātā palielinājās darba slodze un it īpaši pēkšņi palielinājās oficiālo valodu skaits, bet EPSO rīcībā nebija pietiekamas tulkošanas jaudas. Tomēr tiesas sēdē tika apgalvots, ka nešķiet, ka šī publicēšanas prakse būtu saistīta ar pievienošanos, jo tā bija ilgstoša, paziņojumu par konkursiem tekstiem bija atkārtots raksturs, kuram tādēļ nevajadzētu radīt nepārvaramu darba apjomu, un tulkošanas materiālo resursu problēmas bija jālīdzsvaro ar visu Savienības pilsoņu tiesībām uzzināt par paziņojumiem par konkursiem vienādos apstākļos.
- 77 Līdz ar to, izmantojot ierobežotas publicēšanas praksi, netiek ievērots samērīguma princips, un tādēļ šī prakse ir uzskatāma par diskrimināciju valodas dēļ, kas aizliegta Civildienesta noteikumu 1.d pantā.
- 78 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka Vispārējā tiesa, nospriežot, ka, publicējot strīdīgos paziņojumus par konkursiem, nav pārkāpts ne Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punkts, ko skata kopā ar Regulas Nr. 1 5. pantu, ne Civildienesta noteikumu 1.d pants, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

Par četriem pēdējiem pamatiem, kas attiecas uz valodu noteikšanu par otro valodu, saziņai ar EPSO un konkursa pārbaudījumiem

- 79 Itālijas Republika, gan atzīdama, ka pilna daudzvalodība varētu traucēt iestāžu darba efektivitātei, kritizē skaidru, objektīvu un paredzamu noteikumu neesamību attiecībā uz konkursa otrās valodas izvēli, kas kandidātam neļaujot sagatavoties pārbaudījumiem. Turklāt tā apgalvo, ka pienākums iesniegt

pieteikumu konkursam otrajā valodā patiesībā ir neatbilstoša atlases forma, jo, viņsprāt, kandidāts būtu sākumā jāizvēlas atbilstoši viņa profesionālajām spējām un tad – pamatojoties uz viņa valodu zināšanām.

- 80 Tiesas sēdē Komisija skaidroja, ka trīs izvēlētās valodas ir tās, kas kopš ilgiem laikiem visvairāk tiekotas lietotas iestādēs, un ka no *EPSO* pētījuma izrietot, ka laikā no 2003. gada līdz 2005. gadam, proti, laikā, kad kandidāti varēja izvēlēties savu otro valodu, vairāk nekā 90 % konkursu kandidātu kā otro valodu bija izvēlējušies vācu, angļu vai franču valodu. Turklāt Komisija apgalvo, ka konkursa valodu norāde paziņojumos ļauj kandidātiem sagatavoties pārbaudījumiem.
- 81 Šajā ziņā, kā tika atgādināts šā sprieduma 67. punktā, Regulas Nr. 1 1. pantā 23 valodas tiek noteiktas ne tikai kā oficiālās valodas, bet arī kā Savienības iestāžu darba valodas.
- 82 Turklāt Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. punktā ir paredzēts, ka, piemērojot šos Civildienesta noteikumus, diskriminācija tostarp valodas dēļ ir aizliegta. Saskaņā ar šā panta 6. panta pirmo teikumu jebkādam nediskriminācijas un samērīguma principa piemērošanas ierobežojumam jāsniedz objektīvs un saprātīgs pamatojums un tā mērķim jābūt likumīgam darbinieku politikas vispārējās interesēs.
- 83 Tāpat Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktā ir paredzēts, ka ierēdni var iecelt amatā tikai ar nosacījumu, ka viņš sniedz pierādījumu tam, ka viņam ir labas kādas Kopienų valodas zināšanas un apmierinošas kādas citas Kopienų valodas zināšanas. Šajā tiesību normā ir precizēts, ka apmierinošas kādas citas valodas zināšanas ir prasītas “apjomā, kādā tas vajadzīgs [tādu] pienākumu veikšanai”, kas kandidātam būs jāveic, tajā nav norādīti kritēriji, kas var tikt ņemti vērā, lai ierobežotu šīs valodas izvēli starp 23 oficiālajām valodām.
- 84 Protams, saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunktu paziņojumā par konkursu vajadzības gadījumā var norādīt īpašā ieņemamo amatu veida dēļ nepieciešamās valodu zināšanas. Tomēr no šīs tiesību normas neizriet vispārēja atļauja izdarīt atkāpes no Regulas Nr. 1 1. panta prasībām.
- 85 Tātad iepriekš minētajās tiesību normās nav paredzēti skaidri izteikti kritēriji, kas ļautu ierobežot otrās valodas izvēli vai nu no trim strīdīgajos paziņojumos par konkursiem noteiktajām valodām, vai no citām oficiālajām valodām.
- 86 Ir jāpiebilst, ka iestādes, uz kurām attiecas strīdīgie paziņojumi par konkursiem, nav pakļautas kādai noteiktai valodu lietojuma kārtībai (attiecībā uz ITSB valodu lietojumu skat. 2003. gada 9. septembra spriedumu lietā C-361/01 P *Kik/ITSB, Recueil, I-8283. lpp., 81.–97. punkts*).
- 87 Tomēr ir jāpārbauda, vai attiecīgo triju valodu zināšanu prasība var tikt attaisnota ar dienesta interesēm, kā to apgalvo Komisija.
- 88 Šajā ziņā no visām iepriekš minētajām tiesību normām izriet, ka dienesta intereses var būt vērā ņemams leģitīms mērķis. Kā it īpaši tika norādīts šā sprieduma 82. pantā, Civildienesta noteikumu 1.d pantā ir atļauti nediskriminācijas un samērīguma principa piemērošanas ierobežojumi. Tomēr šīm dienesta interesēm ir jābūt objektīvi pamatotām un prasītajam valodu zināšanu līmenim ir jābūt samērīgam ar patiesajām dienesta vajadzībām (šajā ziņā skat. 1975. gada 19. jūnija spriedumu lietā 79/74 *Küster/Parlaments, Recueil, 725. lpp., 16. un 20. punkts*, kā arī 1975. gada 29. oktobra spriedumu lietā 22/75 *Küster/Parlaments, Recueil, 1267. lpp., 13. un 17. punkts*).
- 89 Pārsūdzētā sprieduma 126. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka “netiek apstrīdēts”, ka trīs valodu kā otrās valodas izvēle, kā arī kā valodas dalībai konkursos un pārbaudījumos atbilst administrācijas iekšējām vajadzībām. Tomēr Vispārējā tiesa ne tikai nav norādījusi pamatojumu savam atzinumam, bet arī ir konstatējusi, ka šāds pamatojums nav jāsniedz administrācijai.

- 90 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka noteikumos, ar kuriem tiek ierobežota otrās valodas izvēle, ir jāparedz skaidri, objektīvi un paredzami kritēriji, lai kandidāti varētu pietiekami savlaicīgi zināt, kādas ir valodu prasības, un lai varētu sagatavoties konkursiem pēc iespējas labākos apstākļos.
- 91 Tomēr, kā tika atgādināts šā sprieduma 67. punktā, iestādes, uz kurām attiecas konkursi, nav pieņēmušas iekšējos noteikumus saskaņā ar Regulas Nr. 1 6. pantu. Turklāt Komisija tāpat nav norādījusi, ka pastāvētu citi akti, piemēram, paziņojumi, kuros būtu noteikti kritēriji otrās valodas izvēles ierobežošanai, lai piedalītos konkursos. Visbeidzot, strīdīgajos paziņojumos par konkursiem nav norādīts nekāds pamatojums, kas attaisnotu attiecīgo triju valodu izvēli.
- 92 Pretēji Komisijas apgalvotajam, ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Hendrickx/Padome* nevar apstiprināt argumentu, ka ar dienesta interesēm var attaisnot vācu, angļu vai franču valodas zināšanu prasību, kas iekļauta strīdīgajos paziņojumos par konkursiem. Proti, lai arī šie paziņojumi par atklātiem konkursiem ir adresēti Savienības pilsoņiem, kuru vairākumam nebija pazīstamas iestādes, minētais spriedums lietā *Hendrickx/Padome* attiecās uz paziņojumu par iekšējo konkursu, kas bija pieejams ierēdņiem un darbiniekiem Eiropas Savienības Padomes ģenerālsekretariātā un kas bija attaisnojams ar vismaz piecu gadu darba stāžu Kopienā. Turklāt pildāmās funkcijas bija precīzi aprakstītas, kas ģenerālsekretariāta ierēdņiem un darbiniekiem ļāva saprast noteikto pārbaudījumu valodu attaisnojumu un Vispārējai tiesai – īstenot šo valodu izvēles pārbaudi.
- 93 Pieņemot, ka var atsaukties uz leģitīmo vispārējo interešu mērķi un pierādīt tā pastāvēšanu, ir jāatgādina, ka atšķirīgajai attieksmei valodas dēļ vēl ir jāatbilst samērīguma principam, proti, tai ir jābūt piemērotai noteiktā mērķa sasniegšanai un tā nedrīkst pārsniegt tā sasniegšanai vajadzīgo (šajā ziņā skat. 2005. gada 6. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-453/03, C-11/04, C-12/04 un C-194/04 *ABNA* u.c., Krājums, I-10423. lpp., 68. punkts).
- 94 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 27. panta pirmo daļu ierēdņu iecelšana amatā ir virzīta uz to, lai iestāde saņemtu pakalpojumus, ko sniedz visspējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie ierēdņi. Tā kā šo mērķi var labāk aizsargāt, ja kandidātiem ļauj iesniegt atbildes uz atlasas pārbaudījumiem savā dzimtajā valodā vai otrajā valodā, kuru viņi uzskata, ka pārzina vislabāk, iestādēm šajā ziņā ir jālīdzsvaro leģitīmais mērķis, kas attaisno konkursa valodu skaita ierobežojumu, ar mērķi noteikt visspējīgākos kandidātus.
- 95 Komisija tiesas sēdē apgalvoja, ka kandidātiem bija iespēja sagatavoties pēc paziņojumu par konkursiem publicēšanas. Tomēr ir jāatzīmē, ka termiņš starp katra strīdīgā paziņojuma par konkursu publicēšanu un rakstveida pārbaudījumu datumu neļauj kandidātam noteikti iegūt pietiekamas valodu zināšanas, lai pierādītu savas profesionālās spējas. Attiecībā uz iespēju apgūt vienu no šīm trim valodām, lai piedalītos nākotnē rīkojamos konkursos, tā pieņem, ka *EPSO* noteiktās valodas ir paredzamas jau ilgi pirms tiem. Tomēr, tā kā nav tādu noteikumu kā šā sprieduma 91. punktā minētie, nekādi nevar nodrošināt konkursa valodu izvēles nemainību un paredzamību.
- 96 Turklāt ierēdņu valodu zināšanas ir būtisks viņu karjeras aspekts, un iecelējīnstitūcijai ir dažādi līdzekļi, lai pārbaudītu šīs zināšanas, un pierādāmas ierēdņu pūles izmantot šīs zināšanas praksē un vajadzības gadījumā iegūt jaunas zināšanas. Tas izriet tostarp no Civildienesta noteikumu 34. panta 3. punkta par pārbaudes laiku un minēto Civildienesta noteikumu 45. panta 1. punkta par paaugstināšanas amatā kritērijiem. Turklāt valodu zināšanu nozīme tika pastiprināta ar 2004. gada 1. maija reformu, kas izdarīta ar Regulu Nr. 723/2004, jo saskaņā ar Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punktu pirms ierēdņa pirmā paaugstinājuma amatā pēc iecelšanas amatā turpmāk ierēdņim ir jāpierāda spējas strādāt kādā no EKL 314. pantā minētajām trešajām valodām.
- 97 Šajā ziņā iestādēm tāpat ir jālīdzsvaro leģitīmais mērķis, ar ko ir attaisnots konkursa valodu skaita ierobežojums, un darbā pieņemto ierēdņu iespējas iestādēs apgūt dienesta vajadzībām vajadzīgās valodas.

- 98 No šā sprieduma 81.–97. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Komisijas Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi neļāva veikt pārbaudi tiesā, lai pārbaudītu, vai dienesta intereses ir leģitīms mērķis, ar kuru var attaisnot atkāpi no Regulas Nr. 1 1. pantā paredzētā noteikuma. Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 99 Par citiem pamatiem un iebildumiem, kas izvirzīti saistībā ar konkursiem paredzētajām noteiktajām otrajām valodām, nav jāspriež.
- 100 No visiem šiem apsvērumiem un it īpaši no šā sprieduma 78. un 98. punkta izriet, ka pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

Par prasību pirmajā instancē

- 101 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu šajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.
- 102 Šajā gadījumā iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ un it īpaši:
- Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punkta, ko lasa kopā ar Regulas Nr. 1 5. pantu, pārkāpuma dēļ un
 - nediskriminācijas valodas dēļ principa, kas paredzēts Civildienesta noteikumu 1.d pantā, pārkāpuma dēļ

ir jāatceļ strīdīgie paziņojumi par konkursiem.

- 103 Kā savu secinājumu 115. un 116. punktā piedāvāja ģenerāladvokāte, lai aizsargātu atlasīto kandidātu tiesisko paļāvību, šo konkursu rezultāti nav apstrīdami.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 104 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu.
- 105 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā saskaņā ar šā paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 106 Itālijas Republika lūdz piespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas attiecas uz pirmās instances tiesvedību un apelācijas tiesvedību. Tā kā Komisijai šis spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus un atlīdzināt Itālijas Republikas tiesāšanās izdevumus abās instancēs.
- 107 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 1. punktu arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Atbilstoši šai tiesību normai ir jānospiež, ka Grieķijas Republika un Lietuvas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 13. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-166/07 un T-285/07 Itālija/Komisija;**

- 2) **atcelt paziņojumus par atklātiem konkursiem EPSO/AD/94/07 administratoru (AD 5) rezerves saraksta izveidošanai informācijas, saziņas un plašsaziņas jomā, EPSO/AST/37/07 asistentu (AST 3) rezerves saraksta izveidošanai informācijas un saziņas jomā un EPSO/AD/95/07 administratoru (A 5) rezerves saraksta izveidošanai informācijas zinātņu nozarē (bibliotēka/dokumentācija);**
- 3) **Eiropas Komisija sedz savus un atlīdzina Itālijas Republikas tiesāšanās izdevumus abās tiesas instancēs;**
- 4) **Grieķijas Republika un Lietuvas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]